

Tajemství rodné řeči – svoboda slova.

V dnešních časech je velmi často slyšet mnohé o svobodě slova. Tato svoboda je prezentována zejména zastánci západního typu demokracie. Tedy mohu si říci, co chci a často i kde chci, aniž bych za to nesl odpovědnost. Zejména představitelé veřejných médií, zábavných pořadů, představitelé politických stran a uskupení a různí odborníci společenských věd v tomto smyslu jsou velmi energičtí.

Než ale vše souvisí se vším a odpovědnost za vyslovená slova si jen málokdo uvědomí a to často až v případě soudního sporu.

Jedno z výstižných vysvětlení odpovědnosti hovoří o tom, „*že zodpovědné či odpovědné jednání tkví v tom, že je člověk schopen na otázku „Proč tak učinil?“ rozumně odpovědět, vysvětlit své motivy a obhájit své jednání jako dobré.*

Důležitý je tam právě moment odpovědi, kdy je člověk vůbec schopen odpovědět, ví tedy, proč to a to udělal (případně ví, proč to a to bylo nezodpovědné a proč to dělat neměl a bere si z toho poučení pro příště)“ (zdroj internet)

Co však říká slovo samo o sobě.

Odpovědnost vyjadřuje něco **od_povědomí**, přičemž **po_vědomí** má v základu **věd**, tedy vědění, což je **vědoucí dění**. Takže slovo „odpovědnost“ **vyjadřuje**, že člověk ví, co říká a je si vědom dění a důsledků pro život svůj i život všehomíra kolem něj.

Pro osvobození slova je zde také výraz „**vyjadřuje**“, což otevírá obraz dění v důsledku aktivního působení **jádra**, nějaké podstaty. Možná se bude zdát následující vysvětlení krkolomné, ale protože se vytratila z lidské řeči podstata, tak i léčení slova musí být docela radikální.

Význam **já_d_ra** spočívá v zákonech čísel, že nějaká podstata ztvárňuje svou vůli pomocí zářivých proudů a forem všehomíra. Přesněji řečeno, každá podstata ve vesmíru má schopnost **projevu**. Tento projev je konání. Avšak **za** každým **konáním** je nějaká příčina, vůle, **zákon**.

Proto i lidská řeč má své vesmírné zákonitosti. Jistě každý již jednou slyšel něco o síle slova, mantry, o zařikávání, uřknutí, o pořekadle. Co by nástrojů pomoci, ale i poškozování života.

Podstatou lidské řeči je vůle se **projevit**, něco vyslovit. A nástroj, kterým je tato vůle realizována je řeč. Řeč je osobní charakteristikou člověka. Jeho duševního stavu a schopností, rozumové vybavenosti a zejména stavem a fyziologií jeho tělesné schránky, včetně věnce jeho osobního záření. To je typické pro tón, barvu ale i obsah sdíleného. Jak se cítím, tak mluvím a mluvím tak „jak mi zobák narostl“. Avšak slovo člověka vychází viditelně z úst, avšak průvodní řeč těla včetně vitality orgánů a celé fyziologie a zejména „teploty“ niterna už zdaleka patrná být nemusí. A tak živé slovo lidské řeči je zformováno jako mnohostranný útvar s více rezonančními úrovněmi. V hudbě se tomu říká alikvotní tóny.

Ale věci jdou dále. Slovní „vibrační“ útvar působí dle své charakteristiky na podobné útvary jiných lidí a to k jejich prospěchu nebo ke škodě. Také dosahuje na mnohé vibrace přírody a vesmíru, odkud se dle zákona stejnorodosti snáší zpět k člověku posílení, požehnání anebo disharmonie a zmar. Dosah slov lidské řeči blízkého vesmíru se řídí zejména jeho obsahem. Tedy vřelostí, laskavostí, záští či nenávisí a také prázdnotou žvanění. Vše má svůj neomylný dosah jako setba, kterou každý beze zbytku musí sklízet. Tedy dobro nebo strádání. Mnoho lidí, stejně jako drtivá většina sdělovacích prostředků ale dnes jen žvaní o čemkoli a prázdnota těchto slov jen víří veřejné mínění, aniž by někam vedla. Stojí mnoho životních sil a dusí i tak mdlý projev jádra mnohých lidí, propagujících „svobodu“, nevědouc co činí.

S každým vysloveným slovem jde ruku v ruce také stav tělesný, myšlenkový a stupeň niterného sebevědomí. Sebevědomí, jako pohnutky k lidské řeči a každé sebevědomí si vytváří obal svého slova podle svého vnitřního stavu. Kdo mluví, zároveň plně odhaluje sebe sama a zasévá, co jednou musí sklízet. Požehnání nebo strádání.

K doplnění nutno dodat, že slovo svoboda je blízké i ruskému „svaboda“. Přičemž védická (prastaré vědění centrální Asie) podstata onoho slova je v **sva_ boda**. **Sva** je něco jako nebesa, **boda** ve významu daru tělesna. Svoboda je žití, spoluzachvívající se v kosmickém řádu. Nebo ještě jinak, svoboda je pojem pro člověka konajícího dle řádu světů.

Zákony čísel také hovoří, že „**SVA**“ přibližně znamená – pozemské konání (živost)**S**, řízené lidskou vůlí **V**, čerpá z „vyšších sil kosmu“**A**. Což v sobě nese i jasnou odpovědnost za důsledek!

ooOOOoo